

Διαμόρφωση γραφείου στην Αθήνα

Αρχιτεκτονική μελέτη - Επίβλεψη
Arch-Interact:
Οδυσσέας Νικολαΐδης,
Κατερίνα Μπούνια

Κείμενο Δάφνη Σουηλογιάννη
Φωτογράφιση Παναγιώτης Κασίμης

Το δικηγορικό γραφείο στεγάζεται μέσα σε ένα χώρο επιφάνειας περίπου 60m² και καθαρού ύψους 4.70m. Χαρακτηριστικός είναι ο φυσικός φωτισμός, απόρροια της εξ ολοκλήρου καλυμμένης με κρύσταλλο νοτιοανατολικής πλευράς του χώρου, η οποία εξασφαλίζει και τη θέα προς το απέναντι κλασικίζον κτίριο και τα ψηλά δέντρα επί της οδού Εμμ. Μπενάκη.

Στον υπάρχοντα χώρο, το ελεύθερο ύψος είχε περιοριστεί σε λιγότερο από 3m, καθώς το μισό της κάτοψης κάλυπτε ένας βοηθητικός κλειστός χώρος-πατάρι, με αποκλειστική πρόσβαση από πτυσσόμενη σκάλα που κατέβαινε από καταπακτή.

Το όλον και τα μέρη του

Οι νέοι χρήστες επιθυμούσαν ο χώρος να περιλαμβάνει τρία ανεξάρτητα γραφεία, με δυνατότητα εσωτερικής μεταξύ τους οπτικής και φυσικής επικοινωνίας. Απαραίτητοι ήταν επίσης ένας χώρος αναμονής, ένας χώρος μικρής κουζίνας, καθώς και ένας ιδιωτικός χώρος ως αποθήκευση, αθλή και γραφείο. Απαιτούμενη ήταν τέλος και η εύκολη πρόσβαση στο βοηθητικό χώρο - πατάρι.

Πρόκληση για το σχεδιασμό αποτέλεσαν τόσο ο καθορισμός παράλληλων διαφορετικών χρήσεων σε ένα περιορισμένο χώρο, όσο και η συνομιλία μεταξύ τους, ώστε η ώσωσή τους να διευκολύνει την εργασία.

Εντός ενός πεδίου που μπορεί να αναγνωστεί ως ένα ιδεατό κυβικό στερεό, διαμορφώνονται οι προαναφερθείσες απαιτούμενες χρήσεις, ως διακεκριμένοι χώροι που όμως δεν παύουν να αλληλοδιοικούν και να προσφέρουν ποικίλες οπτικές φυγές, με κυρίαρχη εκείνη του δρόμου.

Η φυσική ενοποίηση των χώρων πραγματοποιείται με συρόμενα ή ανοιγόμενα στοιχεία διαφορετικού ύψους από κρύσταλλο και μέταλλο. Οι χωριστές χρήσεις σηματοδοτούνται περισσότερο με την εναλλαγή στα υλικά και τους χρωματισμούς του δαπέδου, αλλά και τις ανισοσταθμίες στα επίπεδα, παρά με τα διαφανή κρυστάλλινα διαχωριστικά, που σημειακά φτάνουν μέχρι την ανεπίκριτη πλάκα της οροφής με τον εμφανή ξυλότυπο, όπως αυτός προέκυψε μετά τις αποξηλώσεις του υφιστάμενου χώρου.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η δημιουργία λευκών "πλαισίων" στο χώρο, που αναδεικνύουν το επιβλητικό ύψος και υποστηρίζονται από τους κατάλληλους κρυφούς φωτισμούς, δίνοντας την αίσθηση στοιχείων που αιωρούνται.

Το κλειστό πατάρι περιορίζεται στο μισό του προϋπάρχοντος και εντάσσεται στη γεωμετρία των όγκων, με πρόσβαση πλέον μέσω της κλίμακας από μαύρη στρατζαριστή λαμαρίνα. Οι μηχανολογικές εγκαταστάσεις, που εξυπηρετούν και το υπόλοιπο κτίριο και περνούν σε διάφορα ύψη, ενσωματώνονται στο σχεδιασμό, ακόμα και ως εμφανή στοιχεία.

Στο χώρο αλληλεπιδρούν η απόχρωση της καρδιάς και το λευκό μάρμαρο, η διαφάνεια των υαλοπινάκων με τα ξύλινα πόμοθα, το σκούρο χρώμα της λαμαρίνας, υλικά που βρίσκουμε και ξαναβρίσκουμε: κατά τον Αριστοτέλη, το όλον είναι μεγαλύτερο από το άθροισμα των μερών του. ■

